

stand for alvorlige Angreb fra Revisionens Side, og det har derfor været mig overmaade kjær — og det er en Fortjeneste, som tilkommer det nuværende Ministerium — at Forholdet mellem de militære Ministerier og Finantsministeren nu formelt er bragt ind under den samme Synsvinkel, som for de andre Ministeriers Vedkommende; om det strax vil lykkes fuldstændigt at faae dette indført i Lovet, er et Spørgsmaal, hvorpaa jeg vil bede Revisionen at have sin Opmærksomhed henvendt, thi om ogsaa Noget er principielt afgjort, hører der stundom dog en vis Tid til, inden det faaer sin Afgjørelse i Praxis. Men naar vi nu see bort fra dette og blot see hen til det foreliggende lille Spørgsmaal, da kan der efter min Mening ikke være den mindste Tvivl om, at den, der skal besvare det Spørgsmaal: naar det Tilfælde indtræder, da der i Henhold til Paragraphens Bestemmelse skal indledes Forhandling med Finantsministeren, er Krigsministeren, paa samme Maade som det i samme Paragraph er sagt, at han i fornødent Fald kan henvise en Sag til Domstolene. Dette Sidste fortolkede den høitærede Krigsminister efter min Mening meget correct saaledes, at, naar der foreligger et Spørgsmaal, hvorved han har Tvivl, om en vis Afgjørelsemaade virkelig er billig og retfærdig overfor Individet, saa kan han faae et saadant tvivlsomt Tilfælde afgjort ved Lov og Dom; hvorved ethvert Spørgsmaal om enten Protection af de ham Underordnede eller om en Tilside-sættelse af berettigede individuelle Hensyn falder bort. Efter Endringsforslaget vil han nu ligeledes, „naar han finder det fornødent“, det vil sige, naar der hos ham selv opstaar Tvivl, eller der fra den Paagældende fremkommer Indvendinger, som han ikke finder aldeles ufornuftige eller upassende, derom kunne træde i Correspondance med Finantsministeren, og altsaa vil den omtalte her indskudte Ætning ikke sige Andet, end hvad der allerede ligger i Forholdets Natur — naturligtvis under Forbehold af Finantsministerens Ret til, hvor der er Tale om finantsielle Leve, ogsaa proprio motu at kunne rejse Spørgsmaal og muligens gjøre sin Dissens gjældende overfor den særlige Mini-

ster. Naar den høitærede Krigsminister har talt om Krigstilsælde og Nødvendigheden af at overlade det Slags Spørgsmaal til Underordnede, saa at Afgjørelsen kun formelt skee paa hans Ansvar, da har dette jo Intet med denne Sag at gjøre; thi det er jo ganske vist, at han under en Krig heller ikke let vil kunne henvise Spørgsmaal om Felttillæg og Equiperingsudgifter til Domstolene, og begge Dele staae dog i den samme Linie; begge Dele skee i lige Grad paa hans Ansvar, kun saaledes, at Finantsministerens Ret er forbeholdt. En æret foregaaende Taler (Krieger) nævnte Fernbanesager, og det vil erindres netop i denne Sal, at, efterat man havde mødt saa stor Bausfælighed ved at faae Indenrigsministeren til at anerkende visse finantsielle Anskuelser, gif man forbi hans Hoved og henvendte sig lige til Finantsministeren, og at denne ansaae sig baade for berettiget og forpligtet til at give en bestemt Mening tilkjende; det vil erindres, at det blev i høieste Grad forbeholdt, at man ikke nøiedes med Indenrigsministerens Ansvar, men at man henholdt sig aldeles ekspres til Finantsministeren som den, der skulde holde igjen paa Indenrigsministeren, naar han viste en Sver, som syntes at kunne føre videre end tilraadeligt. Naar nu Loven i den Grad udelukkende henvender sig til Krigsministeren, som det nu er Tilfældet, saa kan han, saaledes som jeg troer han selv udtrykte sig, sætte Finantsministeren Stolen for Døren; men dette skal han ikke kunne gjøre, det kan ingen af de civile Ministre gjøre. Ganste vist henvender dette Lovforslag sig ikke, saaledes som den almindelige Rønningsslov, directe til Finantsministeren, saa at det er ham, der skal gjøre Beregningerne og i det Hele forestaae Lovens Afvendelse, men, ligesom de civile Ministre i tvivlsomme Spørgsmaal eller Spørgsmaal, som angaae meget store Summer, maae correspondere med Finantsministeren og som oftest ere nødsagede til at boie sig for hans Bestemmelse, selv om Sagen vedrører Noget, som i Realiteten ligger under deres Omraade — naturligtvis under Forbehold af, at vedkommende Minister, dersom han ikke vil gibe efter, kan bringe Sagen for det samlede Ministerium —, saaledes troer jeg, navnlig efterat den alminde-